

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej, a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci **žalobcu: E., a.s. v konkurze, so sídlom K.**, zastúpený: **JUDr. I. P., správkynia konkurznej podstaty úpadcu, H.**, proti **žalovanému: Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, Nová ul. č. 13, Banská Bystrica**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného zo dňa **27. októbra 2008, č. I/223/14756-83422/2008/999608-r**, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č.k. **6S/129/2008 - 108** zo dňa **10. decembra 2009**, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č.k. 6S/129/2008 - 108 zo dňa 10. decembra 2009 **potvrzuje**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia a postupu žalovaného zo dňa 27. októbra 2008, č. I/223/14756-83422/2008/999608-r, a súčasne jeho zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd po preskúmaní veci mal preukázané, že žalovaný žalobou napadnutým rozhodnutím potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Kráľovský Chlmec zo dňa 23.7.2008 č. 738/230/11655/08/Kaş, ktorým správca dane podľa § 44 ods. 4 zákona určil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2004 v sume 518.916,--Sk, ktorá daň bola určená na základe ustanovenia § 29 ods. 6 zákona.

Krajský súd z administratívneho spisu zistil, že v danom prípade u žalobcu bola začatá daňová kontrola na základe oznámenia správcu dane č. 801/321/73356/2006 zo dňa

10.10.2006, ktorá zásielka bola doručená osobne žalobcovi dňa 13.10.2006; daňová kontrola bola začatá na základe podnetu Krajského riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície Košice na základe dožiadania v trestnej veci pre trestný čin skrátenia dane a poistného voči spoločnosti S., s.r.o., R., ktorá spoločnosť, ako bolo šetrením polície zistené, od založenia nevykonávala žiadnu podnikateľskú činnosť, pričom boli vystavované účtovné doklady bez uskutočnenia zdaniteľných plnení; podľa zápisnice zo dňa 20.10.2006 spísanej s predsedom predstavenstva Ing. J. A. dňa 20.10.2006 bol žalobca povinný predložiť všetky daňové a účtovné doklady, skladovú evidenciu, evidenciu HIM a NIM, účtovnú evidenciu o prijatých a uskutočnených zdaniteľných obchodoch a všetky zmluvy týkajúce sa podnikania; žalobca ani jeho splnomocnený zástupca nepredložili účtovné, daňové ani iné doklady preukazujúce hospodárske a účtovné operácie za zdaňovacie obdobie roka 2004; Daňový úrad Bratislava VI zaslal dňa 12.2.2007 žalobcovi a jeho splnomocnenému zástupcovi opakovanú výzvu č. 801/320/9153/07/Chyn, ktorou ich vyzval, aby predložili účtovné a iné doklady preukazujúce hospodárske a účtovné operácie za zdaňovacie obdobie roka 2004, so špecifikáciou konkrétnych dokladov; zásielka sa správcovi dane od žalobcu vrátila s poznámkou „adresát je neznámy“ a jeho splnomocnený zástupca si opakovanú výzvu prevzal 16.2.2007, napriek tomu však žiadne účtovné doklady ani iné zo žiadaných dokladov žalobca a ani jeho zástupca nepredložili; správca dane predvolaniami zo dňa 9.2.2007 žiadal podpredsedu predstavenstva žalobcu L. B. a splnomocneného zástupcu žalobcu o predloženie predmetných účtovných a daňových dokladov; zásielku si žalobca neprevzal s poznámkou na zásielke, že „adresát je neznámy“ a splnomocnený zástupca predvolanie prevzal dňa 16.2.2007; ani žalobca, ani jeho splnomocnený zástupca v stanovený termín 7.3.2007, na ktorý bol žalobca predvolaný, sa na daňový úrad nedostavili, ani sa telefonicky ani inak neospravedlnili a žiadané daňové doklady správcovi dane nepredložili.

Ďalej mal krajský súd preukázané, že správca dane určil daňovú povinnosť žalobcu podľa pomôcok (§ 29 ods. 6 zákona) a ako pomôcky použil podané daňové priznanie dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január až december 2004 a zaslal mu doklady Krajským riaditeľstvom PZ, Úradom justičnej a kriminálnej polície Košice. Z protokolu o určení dane podľa pomôcok krajský súd zistil, že žalobca za kontrolované obdobie nepodal dodatočné daňové priznanie a správca dane mu za zdaňovacie obdobie 2004 neuznal daň uplatnenú na vstupe v daňovom priznaní, nakoľko žalobca nesplnil podmienku uplatnenia práva na odpočítanie dane pri nakúpených tovarov a službách podľa § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty, lebo nepreukázal prijaté zdaniteľné plnenie daňovými dokladmi a nepreukázal, že daň na vstupe zúčtoval a má ju uvedenú v záznamoch podľa § 70 zákona. Ďalej krajský súd zistil, že správca dane rozdiel dane na vstupe za kontrolované zdaňovacie obdobie žalobcovi vyčíslil v sume 518.916,--Sk, pretože žalobca pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona nemal faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71 zákona o dani z pridanej hodnoty a keďže správca dane v zmysle § 44 ods. 3 zákona nezistil ani žiadne okolnosti, z ktorých by vyplynuli pre žalobcu výhody ovplyvňujúce výšku dane, vydal predmetný platobný výmer. Proti tomuto platobnému výmeru žalobca podal odvolanie zo dňa 13.8.2008. V odvolaní namietal, že správca dane neuskutočnil žiadne nové dokazovanie a neoslovil jeho právneho zástupcu v súvislosti s jeho námietkami k dokazovaniu. Žalobca tvrdil, že neporušil žiadnu zákonnú povinnosť, že správca dane sa neriadil právnym názorom odvolacieho orgánu a že neuviedol žiadne okolnosti, ktoré by svedčili v jeho prospech. Žalovaný pre nedôvodnosť odvolanie žalobcu rozhodnutím napadnutým žalobou zamietol.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia posudzoval v intenciách

ustanovení § 15 ods. 2, § 29 ods. 6, 8 a § 44 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s ustanovením § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov.

Krajský súd s poukazom na zistený skutkový stav, aplikujúc naň vyššie citované zákonné ustanovenia, vyhodnotil námietku žalobcu, podľa ktorej žalovaný nevykonal navrhnuté dôkazy, ako nedôvodnú. Konštatoval, že na základe skutkových zistení bolo preukázané, že žalobca neumožnil správcovi dane vykonanie daňovej kontroly, pretože na výzvy správcu dane prostredníctvom právneho zástupcu vôbec nereagoval a ani on ako aj jeho splnomocnený zástupca nepredložili doklady k daňovej kontrole, čím si nesplnil povinnosti, ktoré pre neho vyplývajú z ustanovenia § 15 ods. 6 zákona, lebo žalobca nepreukázal žiadne zdaniteľné obchody správcom dane žiadanými dokladmi a nepreukázal teda, že daň na vstupe zúčtoval a má ju uvedenú v záznamoch podľa § 70 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty.

Podľa názoru krajského súdu nebolo povinnosťou správcu dane v danom prípade vykonať navrhnuté abstraktné a nekonkrétne dokazovanie, ktoré produkoval žalobca v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správcu dane, ako aj v žalobe.

Krajský súd súhlasil s tvrdením žalobcu, že žiadne zákonné ustanovenie mu neukladá právnu povinnosť preverovať si, či obchoduje s platiteľom dane z pridanej hodnoty alebo nie. Konštatoval, že pokiaľ ale žalobca si túto skutočnosť pred uskutočnením obchodného prípadu neoverí, sám sa vystavuje riziku, že uhradí daň z pridanej hodnoty aj osobe, ktorá nie je platiteľom DPH, v dôsledku čoho mu nevznikne potom právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty. Zdôraznil, že ustanovenia zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty zakotvujú základné všeobecné podmienky na odpočítanie dane, ktoré je potrebné splniť a táto zákonná úprava vo vzťahu k všeobecnej zákonnej úprave dokazovania v daňovom konaní (§ 29 zákona) je špeciálna, pretože zákon o dani z pridanej hodnoty z dôvodu zložitosti a náročnosti kontroly tejto dane určil pre dokazovanie nároku na odpočítanie dane oveľa prísnejšie podmienky, ako sú podmienky pre dokazovanie nárokov u ostatných daní a právne následky z ich nedodržania znáša daňový subjekt, a teda v danom prípade žalobca. Konštatoval, že žalobca mal v danom prípade preukázať všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, čo však neurobil, preto bol správca dane pri určovaní daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré mal k dispozícii, pretože absentovala pre správanie sa žalobcu jeho súčinnosť so správcom dane. Tvrdenie žalobcu, že u žalovaného nebola vôľa vykonať ním navrhnuté nekonkrétne dôkazy, považoval za nezrozumiteľné, ako aj poukaz žalobcu na princíp právnej istoty, legitimacy, očakávania, proporcionality a na zásadu rovnosti zbraní považoval ako nezrozumiteľné tvrdenie žalobcu, ktoré nemá oporu v obsahu spisu žalovaného ani v obsahu žaloby žalobcu, s poukazom na to, že z uvedeného je zrejmé, že žalobca nebol sankcionovaný za nesplnenie povinností iných daňových subjektov, ako to v žalobe namietal, resp. aj v odvolaní proti platobnému výmeru.

Krajský súd k návrhu žalobcu, aby súd predložil Európskemu súdnemu dvoru podľa čl. 234 ES predbežnú otázku, uviedol, že súhlasí s tvrdením žalobcu, že mu žiadna vnútroštátna legislatíva neukladá povinnosť zisťovať status svojho obchodného partnera, pokiaľ žalobca ale nenavrhol vypočutie konkrétnej osoby na preukázanie svojho tvrdenia v čase do vydania platobného výmeru, aj keď tak mohol urobiť po doručení hore označených výziev správcu dane prostredníctvom svojho právneho zástupcu, je treba považovať taký návrh na dokazovanie za neurčitý, a preto nezrozumiteľný. Pokiaľ žalobca namietal

neharmonizovanie právnej úpravy dane z pridanej hodnoty so záväznou smernicou Európskeho spoločenstva, krajský súd sa priklonil k názoru žalovaného, že úprava daní vrátane dane z pridanej hodnoty bola ku dňu nadobudnutia platnosti Zmluvy o pristúpení Slovenskej republiky k Európskej únii prevzatá do vnútroštátneho práva Slovenskej republiky, ktorá smernica sa realizovala zákonom č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty, ktorý nadobudol účinnosť dňom nadobudnutia platnosti Zmluvy o pristúpení Slovenskej republiky k Európskej únii, preto ani túto námietku, resp. návrh žalobcu nemohol akceptovať, pričom poukázal na to, že žalobca túto námietku v odvolaní proti platobnému výmeru správcu dane ani nevzniesol, a preto žalovaný sa s touto námietkou v žalovanom rozhodnutí ani nemohol vyporiadať.

Krajský súd dospel k záveru, že daňové orgány postupovali v súlade s § 44 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. a preto podľa § 250j ods. 1 OSP žalobu ako nedôvodnú zamietol. Poukázal na to, že konal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti žalobcu, ktorý na výzvu súdu podľa § 250f ods. 2 OSP trval na nariadení pojednávania, avšak napriek tomu sa pojednávania nezúčastnil a svoju neprítomnosť ani neospravedlnil.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil v zmysle § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca.

Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a vyhovel žalobe, alternatívne ho zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca v dôvodoch odvolania poukázal na to, že daňový subjekt pri výkone svojej podnikateľskej činnosti spolupracuje s veľkým množstvom obchodných partnerov, od ktorých prijíma zdaniteľné plnenie, alebo naopak ktorým zdaniteľné plnenie dodáva, pričom zákon mu neukladá povinnosť zisťovať, či jeho obchodný partner, s ktorým má obchod uzatvoriť, je zaregistrovaný ako platiteľ dane z pridanej hodnoty. Právny názor žalovaného v tejto súvislosti považoval za nesprávny, pretože nemá oporu v právnych predpisoch a ani v skutkových dôkazoch. S poukazom na § 2 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. uviedol, že objasnenie všetkých otázok, okolností, či vyvrátenie pochybností nemožno totiž podsunúť iba pod dôkaznú povinnosť daňového subjektu a preto aj správca dane má dbať, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a využitím prostriedkov exemplifikatívne uvedených v § 29/4 zák. č. 511/1992 Zb.. Namietal, že správca dane bol povinný použiť aj iné prostriedky na získanie relevantných podkladov. Vyslovil názor, že jeho rozhodnutie je nespreskúmateľné, pretože neprebehlo žiadne dokazovanie a pokiaľ by aj vykazovalo znaky dokazovania potom bolo formálne.

Vytýkal správcovi dane, že vo svojom platobnom výmere pod č. 738/230/11655/08/Kaš zo dňa 23.7.2008 opätovne zotrval na zhodných skutočnostiach, ktoré boli predmetom zrušenia jeho predchádzajúcich rozhodnutí vydaných pod č. 695/230/30870/07/Kam zo dňa 12.4.2007 a pod č. 738/230/3726/08/Kaš dňa 3.4.2008, opätovne neuskutočnil žiadne nové dokazovanie a neoslovil právneho zástupcu daňového subjektu v súvislosti s jeho námietkami k dokazovaniu uvedené v jeho odvolaniach proti predchádzajúcim platobným výmerom a nepostupoval v intenciách rozhodnutí žalovaného, ktorými boli tieto predchádzajúce platobné výmery správcu dane zrušené a vrátené na ďalšie konanie.

Žalobca dôvodil, že vo vzťahu k zásade rovnosti zbraní mal právo sa s vykonanými dôkazmi zoznámiť, keďže aj na daňové konanie sa vzťahuje pravidlo, že finančné orgány

sú povinné postupovať ústavne konformným spôsobom, čo v zmieňovanom kontexte znamená umožniť sťažovateľovi, „aby jeho vec bola prejednávaná v jeho prítomnosti a mohol sa vyjadriť ku všetkým prevádzaným dôkazom.“ Namietal, že postup správcu dane spôsobil nekonvalidovanú vadu pri uplatňovaní zákonného procesu. Taktiež namietal postup žalovaného a prvostupňového daňového orgánu a považoval ho za spôsob protichodný so smerom právnej istoty, zásady legality zdanenia, princípom právneho štátu a zásady, že nikto nesmie byť nútený konať niečo, čo zákon neukladá.

Žalobca v dôvodoch odvolania poukázal na historický vývoj legislatívy Slovenskej republiky v súvislosti s jej vstupom do Európskeho spoločenstva a v tejto súvislosti na nutnosť aplikovať normy a individuálne právne akty ES, odkazujúc na Rozsudok ESD z 12.1.2006 Optigen C 354/03, C 358/03 a C 4894/03, v ktorom súdny dvor vo svojich záveroch judikoval, na akých základných kritériách je postavený mechanizmus vrátenia DPH, keď zdôraznil, že musí byť uplatnený objektívny princíp a nárok osoby nemôže byť dotknutý, pokiaľ sa nepreukáže, že sa na nezákonnosti priamo podieľala. Súčasne poukázal na Rozsudok ESD z 21.2.2006 Halifax C 255/02, z ktorého plynie, že správca dane je povinný dodržiavať: daňovú neutralitu, legitimita dôvery v zákonné posudzovanie, proporcionalita v očakávaní na postup správcu dane, právna istota v postupoch podnikania, existencia hospodárskej podstaty zdaniteľného plnenia zakladá fikciu nastatia plnenia, rovnosť zaobchádzania, čl. 28 ES zakladajúci účinky legitímneho obchodu, hospodárska činnosť je objektívneho charakteru.

Rozhodnutia daňových orgánov oboch stupňov považoval za nesprávne a nezákonné, keďže týmito rozhodnutiami mu bol vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2004, pričom neporušil žiadnu zákonnú povinnosť a preto nemôže byť sankcionovaný z dôvodu nesplnenia si povinnosti, ktorú mu právny predpis ako povinnosť neukladal, alebo za nesplnenie povinnosti (aj vo vzťahu k DPH) iných daňových subjektov.

Ďalej žalobca namietal, že žalovaný a taktiež ani správca neuviedli vo svojich rozhodnutiach žiadne okolnosti a neboli vykonané žiadne dôkazy svedčiace v jeho prospech a to aj napriek tomu, že ich uvádzal a navrhoval v priebehu daňového konania.

Žalobca práve v možnosti posudzovania danej veci správnymi orgánmi a súdom namietaným postupom a spôsobom, videl rozpor vnútroštátnych daňových hmotných a procesných právnych predpisov s právom ES. Namietal postup zo strany súdu prvého stupňa, že sa nedôsledne vysporiadal s jeho námietkami a návrhmi, keď nepoužil príslušne priamo aplikovateľné ustanovenia primárneho komunitárneho práva a ani sa neoprel pri svojom rozhodovaní o konkrétne ním predložené rozsudky ESD (Rozsudok ESD z 21.2.2006 C-255/02 Halifax, Rozsudok ESD z 12.1.2006 C354/03, C358/03, C 4894/03 Optigen). Vytýkal súdu prvého stupňa, že podľa ustanovenia čl. 234 ES nepredložil vec ESD na riešenie predbežnej otázky v znení ním navrhutej.

Nesúhlasil s názorom súdu prvého stupňa, podľa ktorého jeho námietky, týkajúce sa nevykonania dôkazov správcou dane, na ktoré konkrétne poukazoval a ktoré konkrétne namietal už v procese daňového konania a rozporu postupu žalovaného a jeho rozhodnutia s Ústavou SR a judikatúrou Európskeho súdneho dvora, považoval za nedôvodné. Namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nie je riadne odôvodnené. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR č.k. 3Sžf/7/2009 zo dňa 29.10.2009 a č.k. 3Sžf/83/2009 zo dňa 3.12.2009, č.k. 3Sžf/25/2009 zo dňa 5.11.2009 a č.k. 3Sžf/82/2009 zo dňa 3.12.2009, ktorými rozsudkami najvyšší súd zmenil rozsudky krajského súdu tak, že rozhodnutia žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/ OSP v spojení s § 250j ods. 3 OSP, podľa § 250j ods. 2, písm. a/ a c/ OSP zrušil a veci vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobca v odvolaní navrhoval, aby najvyšší súd v súvislosti s pochybením žalovaného ako aj prvostupňového správcu dane vrátil veci na ďalšie konanie s tým, že úlohou žalovaného bude najmä odstrániť procesné vady konania, doplniť administratívny spis o doklady preukazujúce doručenie protokolu o kontrole žalobcovi; vysporiadať sa s námietkami žalobcu uplatnenými v konaní vo vzťahu k Šiestej smernici Rady zo dňa 17.5.1977 o zosúladiení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty, jednotný základ jej stanovenia; konkrétne, či vnútroštátna legislatíva DPH v časti upravujúcej kontraktálny proces môže ukladať povinnosť zisťovania statusu (registrovaný platca DPH) svojho obchodného partnera a/ v akých intervaloch, b/ v každom novom obchode, keď sa už platca preukázal; či je možné považovať daňový doklad, ktorému o správnosti a úplnosti svedčí verejná publicita za nespĺňajúci náležitosti takéhoto dokladu bez zabezpečenia vypočítania osoby, ktorou bol tento doklad uskutočniteľný; či je možné považovať ustanovenia § 4 a § 20 zákona o DPH za súladné s úpravou podľa Šiestej smernice, najmä vo väzbe na právnu istotu a legitimitu očakávania proporcionality; bude potrebné pripojiť rozhodnutie správcu dane, o určení posledného zdaňovacieho obdobia pre dodávateľa žalobcu J. N., K, a preveriť jeho pravosť, ako aj preskúmať, či uvedenému subjektu po vydaní rozhodnutia o určení posledného zdaňovacieho obdobia nevznikla opätovná povinnosť zaregistrovať sa ako platca DPH a to dosiahnutím zákonnom stanoveného obratu.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Uviedol, že žalobca v odvolaní v podstate namieta zhodné skutočnosti, ktoré boli obsahom žaloby, a preto zotrváva na svojom vyjadrení k žalobe. Nesúhlasil s odvolacími dôvodmi žalobcu. Poukázal na to, že pokiaľ žalobca dôvodnosť svojich odvolacích námietok preukazuje poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, tieto námietky neuplatnil v odvolacom daňovom konaní, a preto sa nimi ako odvolací daňový orgán nemohol zaoberať, pričom predmetom súdneho prieskumu môžu byť len tie námietky vnesené v žalobe (žalobné dôvody), ktoré už boli uplatnené v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správcu dane a s ktorými sa musel žalovaný ako odvolací orgán vypořadať vo svojom druhostupňovom rozhodnutí napadnutým žalobou, keďže preskúmanie súdne konanie by potom nahrádzalo inštitút odvolacieho konania ako nevyhnutného predpokladu na podanie žaloby na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 OSP) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vrátenia veci mu na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým správca dane určil žalobcovi podľa § 44 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. rozdiel dane z pridanej hodnoty

za zdaňovacie obdobie december 2004, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmovacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodoval s konečnou platnosťou o povinnosti žalobcu zaplatiť rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2004.

Na majetok žalobcu v priebehu preskúmovacieho konania súdom bol uznesením Okresného súdu Košice I sp.zn. 31K/52/2009 vyhlásený dňa 12.2.2010 konkurz. Správkyňa konkurznej podstaty podaním zo dňa 30.5.2011, doručeným najvyššiemu súdu dňa 7.6.2011 oznámila, že podáva návrh na pokračovanie preskúmovacieho konania vo veci odvolania.

Podľa § 47 ods. 1 prvá veta, ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov ak tento zákon neustanovuje inak, vyhlásením konkurzu sa prerušujú všetky súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi. Vyhlásením konkurzu sa neprerušuje daňové konanie, colné konanie, konanie o výživnom pre maloleté deti, ani trestné konanie, pričom v trestnom konaní nemožno rozhodnúť o náhrade škody; tým nie sú dotknuté ustanovenia § 48.

Odvolací súd vzhľadom na uvedené postupujúc v zmysle citovanej právnej normy pokračoval v preskúmovacom konaní začatého na základe žaloby úpadcu a preskúmal v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Zákonodarca v právnej norme § 2 zákona o správe daní ustanovuje základné zásady daňového konania tak, že v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní (ods. 1). Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň (ods. 2). Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (ods. 3). Daňové konanie je neverejné okrem úkonov, ktorých povaha to neumožňuje (ods. 4). Správca dane je povinný začať daňové konanie aj na vlastný podnet vždy, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik alebo existenciu daňovej pohľadávky, a to aj v prípade, že daňový subjekt v tomto smere nesplnil riadne alebo vôbec svoje povinnosti (ods. 5). Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane (ods. 6). Všetky daňové subjekty

majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti (ods. 7). Právom i povinnosťou všetkých daňových subjektov je úzko spolupracovať so správcom dane v daňovom konaní (ods. 8).

Podľa § 15 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. správca dane doručí daňovému subjektu písomné oznámenie o výkone daňovej kontroly. Toto oznámenie musí obsahovať miesto a deň začatia daňovej kontroly, druh kontrolovanej dane a kontrolované zdaňovacie obdobie. Ak z dôvodov na strane daňového subjektu nemožno začať daňovú kontrolu v deň uvedený v oznámení o výkone daňovej kontroly, daňový subjekt je povinný túto skutočnosť do 8 dní od doručenia oznámenia o výkone daňovej kontroly oznámiť správcovi dane a dohodnúť so správcom dane iný deň začatia daňovej kontroly, pričom daňová kontrola sa nesmie začať neskôr ako 40 dní od doručenia oznámenia o výkone daňovej kontroly. Ak nedôjde k dohode medzi daňovým subjektom a správcom dane o začatí daňovej kontroly, považuje sa štyridsiaty deň za deň začatia daňovej kontroly. Ak daňový subjekt neumožní vykonať daňovú kontrolu, správca dane je oprávnený zistiť základ dane a určiť daň podľa § 29 ods. 6; o tomto postupe je správca dane povinný vyhotoviť protokol o určení dane podľa pomôcok, pričom sa postupuje podľa odsekov 10, 12 a 13 a primerane podľa odseku 11; v takom prípade správca dane uvedie pomôcky, ktoré použil. Ak daňový subjekt v priebehu určenia dane správcom dane podľa pomôcok predloží účtovné doklady a iné doklady, správca dane ich môže využiť ako pomôcky. Tieto doklady daňový subjekt môže predkladať len do doručenia protokolu o určení dane podľa pomôcok (§ 15 ods. 10).

Podľa § 29 ods. 6, 8 zákona č. 511/1992 Zb. ak nesplní daňový subjekt pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť a daň sa neurčí ani podľa odseku 5, alebo ak daňový subjekt vykonal úkony, ktoré svojím obsahom alebo účelom odporovali osobitnému predpisu alebo ho obchádzali a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane, alebo v prípadoch podľa § 15 ods. 2, je správca dane pri určovaní daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si zaobstará bez súčinnosti s daňovým subjektom. Takýmito pomôckami môžu byť najmä listiny, výpisy z verejných záznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky a výpovede svedkov v iných daňových veciach, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych orgánov a obcí, záujmových združení a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, ako aj jemu podobných daňových subjektov.

Daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 48 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu o dani určenej podľa pomôcok, skúma odvolací orgán dodržanie zákonných podmienok na použite tohto spôsobu určenia dane a dodržanie postupu podľa § 44 ods. 3. Ak odvolací orgán zistí, že tieto zákonné podmienky a postup podľa § 44 ods. 3 bol dodržaný, odvolanie pre jeho neodôvodnenosť zamietne.

Podľa § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2004, platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 6. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň

- a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané,
- b) ním uplatnená zo služieb a z tovarov dodaných s inštaláciou alebo montážou dodávateľom alebo na jeho účet, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4,
- c) ním uplatnená pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu podľa § 11,
- d) zaplatená správcovi dane v tuzemsku pri dovoze tovaru.

Podľa § 51 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2004, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak

- a) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71,
- b) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. b/ má faktúru od dodávateľa,
- c) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. c/ má faktúru od dodávateľa z iného členského štátu a v prípade premiestnenia tovaru platiteľa z iného členského štátu do tuzemska doklad o premiestnení tovaru,
- d) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. d/ má dovozný doklad potvrdený colným orgánom, v ktorom je platiteľ uvedený ako príjemca alebo dovozca.

Odvolačný súd po preskúmaní veci dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správne orgány oboch stupňov v danom prípade postupovali a rozhodli v súlade s citovanými ustanoveniami zákona o dani z pridanej hodnoty platného v čase kontrolovaného zdaňovacieho obdobia v spojení s citovanými ustanoveniami zákona o správe daní.

Odvolačný súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil skutkové okolnosti tak, ako ich uviedli vo svojich rozhodnutiach daňové orgány oboch stupňov a ako ich konštatoval v odôvodnení svojho rozhodnutia i súd prvého stupňa.

Žalobca v odvolaniach proti platobným výmerom správcu dane, ako aj v žalobe a v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa namietal, že správca dane nevykonal dokazovanie na správne určenie rozdielu dane daňového subjektu – žalobcu, za zdaňovacie obdobie december 2004. Tvrdil, že správca dane v rozhodnutí zo dňa 23.7.2008 nepostupoval v intenciách predchádzajúcich rozhodnutí žalovaného správneho orgánu zo dňa 27.9.2007 a 12.6.2008, ktorými boli zrušené platobné výmery správcu dane zo dňa 12.4.2007 a 3.4.2008 na základe jeho odvolaní, v ktorých predniesol návrhy na doplnenie dokazovania.

Odvolačný súd z administratívneho spisu mal preukázané, že žalovaný správny orgán rozhodnutiami zo dňa 27.9.2007 a 12.6.2008 zrušil predchádzajúce rozhodnutia správcu dane (zo dňa 12.4.2007 a 3.4.2008) z dôvodu, že správca dane neuviedol a náležite ani neodôvodnil v odôvodnení svojho rozhodnutia, že v danom prípade určil daň na základe pomôcok. Žalovaný v zrušujúcich rozhodnutiach konštatoval, že pri rozhodovaní o veci ako

odvolací orgán neskúmal skutkové dôvody uvádzané v odvolaní žalobcu, pretože dospel k záveru, že v konaní, ktorým správca dane daňovému subjektu určil daň z pridanej hodnoty za sledované obdobie podľa pomôcok, boli zistené procesné vady, ktoré mali za následok nepreskúmateľnosť odvolaním napadnutých predchádzajúcich dodatočných platobných výmerov. Správca dane dodatočným platobným výmerom zo dňa 23.7.2008 postupom v intenciách názoru žalovaného odstránil procesné pochybenie a žalovaný rozhodnutím napadnutým žalobou platobný výmer správcu dane zo dňa 23.7.2008 potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd neprihliadol na námietku žalobcu, že správca dane nepostupoval v intenciách rozhodnutí žalovaného, ktorými boli zrušené predchádzajúce platobné výmery, keď opätovne nevykonal dokazovanie a v platobnom výmere zo dňa 23.7.2008 opätovne zotrval na skutkových a právnych záveroch uvedených vo svojich predchádzajúcich zrušených rozhodnutiach, keďže zo zrušujúcich rozhodnutí žalovaného (27.9.2007 a 12.6.2008) vyplýva, že žalovaný ako odvolací daňový orgán zrušil predchádzajúce rozhodnutia správcu dane a vec mu vrátil na ďalšie konanie len pre procesnú vadu spočívajúcu v tom, že správca dane neuviedol v rozhodnutí, že určil daň na základe pomôcok a túto skutočnosť ani neodôvodnil v dôvodoch svojho rozhodnutia, pričom z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného súčasne vyplýva, že zákonnosť rozhodnutia správcu dane posudzoval výlučne v zmysle § 48 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb.. Správca dane dodatočným platobným výmerom zo dňa 23.7.2008 práve postupom v intenciách názoru žalovaného odstránil procesné pochybenie a uvedené rozhodnutie žalovaný rozhodnutím napadnutým žalobou potvrdené a odvolanie žalobcu bolo zamietnuté

Odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že žalobca si nesplnil povinnosť preukázať skutočnosti uvedené v daňovom priznaní, v konaní nepostupoval v súčinnosti so správcom dane, nepredložil žiadnu faktúru, ktorá by preukazovala dodanie tovaru v zdaňovacom období december 2004, čím zaviniel, že nebolo možné preveriť správnosť údajov uvedených v daňovom priznaní, napriek tomu, že na predloženie účtovných a daňových dokladov bol správcom dane vyzvaný, a to v oznámení o výkone kontroly zo dňa 10.10.2006, zápisnici o ústnom pojednávaní zo dňa 20.10.2006, výzve na predloženie dokladov zo dňa 12.2.2007, predvolaní zo dňa 9.2.2007 a žalobca ani jeho splnomocnený zástupca sa v určený termín dňa 7.3.2007 na daňový úrad nedostavili a ani sa telefonicky alebo inak neospravedlnili a žiadané doklady správcovi dane nepredložili.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňový subjekt splnil v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Zákonodarca v právnej norme § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. ustanovil, že správca dane je oprávnený určiť daň podľa pomôcok, ak daňový subjekt nesplní pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností,

v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť a daň sa neurčí ani podľa § 29 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb..

Vzhľadom na uvedené odvolací súd zhodne s názorom súdu prvého stupňa námietky žalobcu týkajúce sa dokazovania považoval za nedôvodné. Z predloženého administratívneho spisu bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že žalobca si svoju dôkaznú povinnosť, vyplývajúcu mu z ustanovenia § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. nesplnil a to napriek výzvam správcu dane, z ktorých dôvodov boli splnené zákonné podmienky pre určenie daňovej povinnosti žalobcu podľa pomôcok v zmysle § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb.. Žalobca nespolupracoval so správcom dane a takýmto pasívnym postojom sa ukrátil o procesné práva, ktoré zákon č. 511/1992 Zb. daňovým subjektom priznáva, a preto odvolací súd na námietky žalobcu uvedené v odvolaní týkajúce sa dokazovania taktiež neprihliadol.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že práve v možnosti posudzovania danej veci správnymi orgánmi a súdom namietaným postupom a spôsobom, treba vidieť rozpor vnútroštátnych daňových hmotných a procesných právnych predpisov s právom ES, a súčasne namietal postup zo strany súdu prvého stupňa, že sa nedôsledne vysporiadal s jeho námietkami a návrhmi, keď nepoužil príslušne priamo aplikovateľné ustanovenia primárneho komunitárneho práva a ani sa neoprel pri svojom rozhodovaní o konkrétne ním predložené rozsudky ESD (Rozsudok ESD z 21.2.2006 C-255/02 Halifax, Rozsudok ESD z 12.1.2006 C354/03, C358/03, C 4894/03 Optigen), a podľa ustanovenia čl. 234 ES nepredložil vec ESD na riešenie predbežnej otázky v znení ním navrhutej, odvolací súd sa s uvedenými námietkami nestotožnil. Žalobca tieto námietky vzniesol aj v žalobe a súd prvého stupňa sa aj v tomto smere riadne zaoberal týmito námietkami žalobcu a svoj záver dostatočne odôvodnil, s ktorým právnym záverom sa v celom rozsahu stotožnil aj odvolací súd, a súčasne naň poukazuje.

Odvolací súd taktiež neakceptoval návrh žalobcu, aby súd predložil Súdneho dvora Európskej únie prejudiciálnu otázku, pretože pre rozhodnutie v danej veci vyriešenie otázok sformulovaných žalobcom je právne irelevantné, keďže v preskúmvanej veci žalobcovi nebol vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty z dôvodu, že si žalobca uplatnil odpočet dane z pridanej hodnoty od neplatiteľa dane z pridanej hodnoty, ktorý by uplatnil k cene daň z pridanej hodnoty aj napriek tomu, že nebol registrovaný ako platiteľ na dani z pridanej hodnoty, pretože predmetom súdneho prieskumu v danom prípade bol platobný výmer správcu dane, ktorým správca dane neuznal daň uplatnenú na vstupe v daňovom priznaní z dôvodu, že žalobca nepreukázal prijaté zdaniteľné plnenie daňovými dokladmi a nepreukázal, že daň na vstupe zaúčtoval a má ju uvedenú v záznamoch.

Na základe uvedeného nie je možné ani závery vyplývajúce z rozsudkov Súdneho dvora Európskej únie C-354/03, C-355/03 a C-484/03 Optigen Ltd, Fulcrum Electronics Ltd a Bond House Systems Ltd proti Commissioners of Customs & Excise a C-255/02 Halifax plc a i. proti Commissioners of Customs & Excise aplikovať na daný prípad, pretože obidva rozsudky sa týkajú práva na odpočet dane z pridanej hodnoty v prípade, že toto právo bolo zo strany niektorého z daňových subjektov nachádzajúcich sa v dodávateľskom reťazci vykonané podvodným spôsobom alebo bolo zneužitie, z čoho vyplýva, že skutkové a právne okolnosti, z ktorých vychádzajú uvedené rozsudky sú iné ako v prejednávanej veci.

Pokiaľ žalobca namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nie je riadne odôvodnené a v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR č.k. 3Sžf/7/2009 zo dňa 29.10.2009 a č.k. 3Sžf/83/2009 zo dňa 3.12.2009, č.k. 3Sžf/25/2009 zo dňa 5.11.2009 a č.k. 3Sžf/82/2009 zo dňa 3.12.2009, odvolací súd taktiež na túto jeho námietku neprihliadol. Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa nie je možné považovať za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, keďže z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvého stupňa sa náležite zaoberal so žalobnými námietkami žalobcu a svoj právny záver v odôvodnení aj náležite zdôvodnil, preto poukazy na vyššie uvedené rozsudky najvyššieho súdu sú k danej veci bez právneho významu.

Odvolací súd neprihliadol ani na návrh žalobcu, ktorým v odvolaní navrhoval, aby najvyšší súd v súvislosti s pochybením žalovaného ako aj prvostupňového správcu dane vrátil veci na ďalšie konanie s tým, že úlohou žalovaného bude najmä odstrániť procesné vady konania; doplniť administratívny spis o doklady preukazujúce doručenie protokolu o kontrole žalobcovi; vysporiadať sa s námietkami žalobcu uplatnenými v konaní vo vzťahu k Šiestej smernici Rady zo dňa 17.5.1977, ako aj, že bude potrebné pripojiť rozhodnutie správcu dane o určení posledného zdaňovacieho obdobia pre dodávateľa žalobcu J. N., K, a preveriť jeho pravosť, ako aj preskúmať, či uvedenému subjektu po vydaní rozhodnutia o určení posledného zdaňovacieho obdobia nevznikla opätovná povinnosť zaregistrovať sa ako platca DPH a to dosiahnutím zákonnom stanoveného obratu. Z odvolania žalobcu proti rozhodnutiu správcu dane zo dňa 23.7.2008 nevyplýva, že by žalobca uvedené skutočnosti vo forme návrhov alebo námietok vzniesol proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu (§ 250i ods. 1 OSP). Vzhľadom k tomu, že žalobca tieto námietky neuplatnil v odvolacom daňovom konaní, z ktorých dôvodov žalovaný ako odvolací daňový orgán sa nimi nemohol zaoberať, odvolací súd na tieto námietky resp. návrhy nemôže prihliadať, pretože predmetom súdneho prieskumu môžu byť len tie námietky vnesené v žalobe, ktoré už boli uplatnené v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správcu dane a s ktorými sa mal žalovaný ako odvolací orgán vysporiadať vo svojom rozhodnutí napadnutým žalobou, keďže súd nemôže nahrádzať činnosť správnych orgánov, inak by potom preskúmacie súdne konanie nahrádzalo inštitút odvolacieho správneho konania.

Súčasne odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ žalobca v odvolacom konaní navrhoval doplniť administratívny spis o doklady preukazujúce doručenie mu protokolu o kontrole a pripojiť rozhodnutie správcu dane, o určení posledného zdaňovacieho obdobia pre dodávateľa žalobcu J. N., K, a preveriť jeho pravosť, ako aj preskúmať, či uvedenému subjektu po vydaní rozhodnutia o určení posledného zdaňovacieho obdobia nevznikla opätovná povinnosť zaregistrovať sa ako platca DPH, tieto návrhy žalobca neuplatnil ani v žalobe, z ktorých dôvodov odvolací súd na ne neprihliadol aj z dôvodu, že takéto návrhy žalobca predniesol po uplynutí zákonnej lehoty ustanovenej v § 250b ods. 1 OSP.

Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 250ja ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa § 246c ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1, 2 a v spojení s § 250k ods. 1. Žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania z dôvodu jeho neúspechu v tomto konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 22. júna 2011

**JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth